

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMĚNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 3. listopadu 1994 samosoudkyní **JUDr. Irenou Tichou**,
t a k t o :

Obžalovaní

1. ml. O [redacted] K [redacted]

nar. [redacted] ve [redacted] trvale bytem [redacted]
 [redacted] přechodně [redacted]

2. ml. V [redacted] V [redacted],

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted]
 [redacted] přechodně [redacted]

3. ml. P [redacted] M [redacted],

nar. [redacted], trvale bytem [redacted]
 [redacted] přechodně [redacted]

4. ml. M [redacted] G [redacted]

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted]
 [redacted]

u z n á v a j í   s e   v i n n ý m i ,   ž e

dne 10.2.1994 v době kolem 18.30 hod. v Jírovcově a v Klaricově ulici v Českých Budějovicích, společně a po předchozí dohodě, jako příznivci hnutí Skinheads, se záměrem vyvolat znepokojení mezi občany romské národnosti, nejprve pronásledovali a potom slovně a tělesně napadli dva občany romské národnosti K. [redacted], nar. [redacted] a A. [redacted], nar. [redacted], kterého obvinění ml. O. [redacted] K. [redacted] ml. M. [redacted] G. [redacted] a ml. P. [redacted] pronásledovali až do Klaricovy ulice, kde jej před domem č. [redacted] dostihli a obv. P. [redacted] M. [redacted] mu nastříkal do obličeje nervově paralyzující plyn, poté jej srazil na zem a několikrát ho kopl do těla. V téže době pak obv. ml. V. [redacted] V. [redacted] poblíž domu čp. [redacted] v Jírovcově ulici strčil rukama do K. [redacted] P. [redacted] tak, že upadla mezi nádoby na odpadky a přitom utrpěla zranění, a to pohmoždění hlavy a podvrtnutí krční páteře s následnou dobou léčení do 6.3.1994, tedy všichni obvinění společně se dopustili na místě veřejnosti přístupném výtržnosti zejména tím, že napadli jiného, obv. ml. V. [redacted] V. [redacted] úmyslně ublížil na zdraví jinému pro jeho národnost,

t e d y - vyhrožovali skupině obyvatelů ublížením na zdraví pro jejich rasu a k tomu účelu se spolčili, obž. Malcher při tomto jednání užil násilí,

t í m   s p á c h a l i

trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 196 odst. 2, odst. 3 tr.zák.,

a   o d s u z u j í   s e1. obž. ml. O. [redacted] K. [redacted]

podle § 196 odst. 2 tr.zák. za použití § 79 odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) měsíce, jehož výkon se podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr.zák. za použití § 82 odst. 1 tr.zák. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku.

2. ml. V. [redacted] V. [redacted]

podle § 196 odst. 2 tr.zák. za použití § 79 odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) měsíce, jehož výkon se podle § 58 odst. 1, písm. a) a § 59 odst. 1 tr.zák. za použití § 82 odst. 1 tr.zák. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku.

3. obž. ml. P [redacted] M [redacted]

podle § 196 odst. 2 tr.zák. za použití § 79 odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) měsíce, jehož výkon se podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr.zák. za použití § 82 odst. 1 tr.zák. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku.

4. obž. ml. M [redacted] G [redacted]

podle § 196 odst. 2 tr.zák. za použití § 79 odst. 1 tr.zák. k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) měsíce, jehož výkon se podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr.zák. za použití § 82 odst. 1 tr.zák. podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku.

O d ů v o d n ě n í :

V provedeném hlavním líčení zjistil soud skutkový děj tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

V přípravném řízení obžalovaní kromě obžalovaného Golase vypovídali, že toho dne 10.2.1994 odpoledne se sešli všichni čtyři v restauraci Slavia, kde komentovali různé informace o střetnutí mezi skinheady a Romy a padl zde v restauraci nápad, že by se mohli vypravit do romské čtvrti a nějakou skupinu Romů tam vystrašit. Asi kolem 18.00 hod. se vydali Jírovcovou ulicí směrem k Palackého náměstí, zastavili se u několika automobilů před restaurací Krakonoš, kde se bavili. Vypověděli, že když zaslechli romštinu a objevili se Romové, s křikem na ně vyběhli, M [redacted] vyběhl jako první. Obžalovaný M [redacted] k tomu dodal v přípravném řízení, že vykřikl "jdeme na ně", obžalovaný G [redacted] uvedl, že M [redacted] se nejprve šel přesvědčit na roh, když uslyšely romštinu a vrátil se se slovy "jsou jen dva, žena a muž s kočárkem". Toto obžalovaný G [redacted] potvrdil i u hlavního líčení.

Dále se všichni obžalovaní v přípravném řízení shodli na tom, že za oběma Romy s kočárkem vyběhli jako první obžalovaný M [redacted], dále G [redacted] a obžalovaný K [redacted]. V jedné chvíli Róm a Rómka upadli, Rom se zvedl, utíkal dále a když viděl, že za ním nadále běží, začal bušit na okna. Rómka zůstala na místě. Dále se všichni obžalovaní shodli na tom, že obžalovaný V [redacted] již dále za Rómem zpočátku neběžel, že zůstal někde vzadu, a za Rómem tedy běželi jen ti tři. Všichni tři v podstatě shodně vypověděli, že M [redacted] dostihl Róma někde u Biosu, tam se Rom otočil, jako by chtěl M [redacted] zastavit, ten však vytáhl z kapsy slzný plyn, nastříkal ho Rómovi do očí a poté ho srazil k zemi a několikrát do něj kopl. V tomto okamžiku již G [redacted] a K [redacted] křičí na M [redacted],

aby se vrátil a při otočení nazpět viděli, že k nim dobíhá V[redacted].

Obžalovaný V[redacted] tvrdil jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, že poté, co Rómové upadli a Rom začal bušit na okna, se on chtěl vrátit na internát, ale bál se, takže se otočil, že se vrátí, na poslední chvíli si to však rozmyslel, neboť se bál jít sám, rozhodl se doběhnout kamarády a v tom okamžiku, kdy se takto rozhodl a otočil se, narazil do Rómky, dál neví, co se dělo, protože utíkal za kamarády. Všichni obžalovaní rovněž shodně vypovídali, že poté, co se takto události seběhly se oklikou vydali zpět do města.

V průběhu konfrontace obžalovaný K[redacted], M[redacted] a G[redacted] prohlásili, že jsou příslušníci hnutí skinheadů, V[redacted] prohlásil, že není skinhead, K[redacted] a G[redacted] uvedli, že oni nekřičeli, V[redacted] a M[redacted] tvrdili, že se křičelo.

U hlavního líčení všichni obžalovaní shodně tvrdili, že obžalovaný G[redacted] nebyl přítomen v restauraci, že se s ním setkali až před restaurací, žádná dohoda o tom, že by šli vyvolávat nepokoje mezi Romy nepadla, neboť se nani nepamatovali, uváděli, že šli vyprovodit dvě děvčata a dva kamarády, u restaurace Krakonoš se zastavili zcela náhodně, když kolem Romové procházeli a je uviděli, tak se sami o sobě bez příčiny rozběhli a Rom zcela bez příčiny začal bušit na okna, čehož oni se polekali a začali utíkat za nimi. Proč utíkali za nimi vysvětloval obžalovaný G[redacted] tím, že na druhou stranu by neprošli, neboť čtvrť je obydlená Romy a on to v těch místech dobře zná.

Poškozený M[redacted] vypověděl, že šli se svou družkou Jírovčovou ulicí, a vezli v kočárku svého malého bratra, všiml si, za automobily u restaurace Krakonoš stojících skinheadů a upozornil na tu skutečnost P[redacted]. Uvedl, že když se skinheadi s křikem rozběhli, oba začali s P[redacted] utíkat i s kočárkem, ale P[redacted] škobrtla a oba spadli na zem, přičemž P[redacted] se zřejmě obličejem udeřila o jeho stehno, neboť na riflích měl rtěnku. Potom on se zvedl, a začal utíkat sám pryč, zabouchal na několik oken a křičel o pomoc, když viděl, že skinheadi dál běží za ním. Uváděl, že ho honil větší počet skinheadů, a že více skinheadů do něj kopalo poté, co byl sražen k zemi a nastříkán mu slzný plyn.

Svědky P[redacted] vypovídala shodně s poškozeným M[redacted] až do okamžiku, kdy [redacted] utíkal dále a bušil na okna. Dále již celou událost nesledovala, zvedla se a původně uvedla, že k ní zezadu přistoupil jeden ze skinheadů, prudce ji zezadu strčil a ona upadla mezi popelnice. Rovněž volala o pomoc. Při konfrontaci potom uvedla, že jeden ze skinheadů k ní přistoupil zepředu a prudce ji zepředu strčil. U hlavního líčení si na bližší okolnosti nemohla vzpomenout, v jedné ze svých výpovědí uváděla, že skinhead měl přes ústa černý šátek.

Ze znaleckého posudku znalce z oboru soudního lékařství MUDr. Sekyry soud zjistil, že K. P. utrpěla pohmoždění hlavy a podvrtnutí krční páteře. Z hlediska soudně lékařského, znalec zranění nehodnotil jako těžké, doba léčení se běžně pohybuje od 14 do 21 dnů, což bylo i v tomto případě. Zranění se v prním týdnu projevuje bolestmi hlavy a omezením pohyblivosti hlavy v oblasti krční páteře a bolestmi v oblasti krku.

Dle znalce tato zranění nastávají nejčastěji prudkým pohybem hlavy o proti krční páteři, přičemž k tomuto může dojít jednak při úderech, např. pěstí, kdy po zásahu do obličeje dojde k prudkému zaklonění hlavy. V takovém případě by se však na obličeji, či hlavě objevila doprovodná zranění, např. oděrky, hematomy apod. K tomuto prudkému zaklonění hlavy však může dojít i při prudkém strčení do trupu zezadu. Znalec uvedl, že zranění velmi dobře mohlo nastat způsobem, který uvedla ve své původní výpovědi poškozená P., totiž, že byla obviněným uchopena zezadu za rameno a prudce strčena dopředu. Znalec uzavřel, že s ohledem na to, že poškozená uvedla, že padala mezi popelnice s tím, že si před tělo dala ruce, je velmi nepravděpodobné, že by k takovému zranění došlo až při pádu. Při výslechu u hlavního líčení rovněž vyloučil, že by zranění mohlo nastat při pádu na nohu poškozeného M. Uvedl, že při náhodném střetnutí by ke zranění mohlo dojít v takovém případě, že by ke střetu napřed došlo rukama, kdy ruce by vyřadily trup a hlava se prudce zaklonila. Ve znaleckém posudku se dále konstatuje, že zranění nezanechá vzhledem ke svému charakteru trvalých následků.

Svědčyně V. M. vypověděla, že bydlí v Jírovcově ulici čp. Dne 10.2.1994 kolem 19.00 hod. slyšela z ulice křik a z okna na ulici viděla, jak u popelnic leží mladá cikánka, drží se popelnice, kousek od ní je dětská kárka, která se kývá a směrem Jírovcovou ulicí do ulice Pekárenská běželi tři mladíci, čtvrtý byl na místě, kde byla ta cikánka. S ohledem na velký křik se rozhodla zavolat na linku 158, aby se dostavila policie.

Při hodnocení jednotlivých výpovědí a důkazů provedených v hlavním líčení nebylo tedy žádných pochyb o tom, že všichni čtyři obžalovaní stáli společně u automobilu nedaleko restaurace Krakonoš. Nebylo také žádných pochyb o tom, že všichni čtyři obžalovaní se rozběhli za poškozeným M., který vedl kočárek a za poškozenou P., kteří před nimi začali utíkat. Nebylo pochyb o tom, že u toho byl velký křik, že P. upadla, u ní zůstal obžalovaný V. a další tři obžalovaní pronásledovali poškozeného M. kterého M. napadl způsobem popsáným ve výroku rozsudku. Při stanovení skutkového děje v dalších podrobnostech vyšel soud vesměs z výpovědí obžalovaných z přípravného řízení, neboť zcela logicky vysvětlovaly to, co bylo nade vše pochybnost prokázáno. Naopak zcela nepochybně a

nelogicky působí tvrzení obžalovaného G., že utíkali za Romy právě proto, že se báli, neboť nazpátek jít dle obžalovaného G. nemohli, neboť Jírovcova ulice je hustě obydlená Romskými občany. Od rest. Krakonoš však existovaly nejméně další tři možné cesty, než zrovna za prchajícími Romy. Výpovědi z přípravného řízení dále soud považuje za věrohodnější z toho důvodu, že u hlavního líčení když byli obžalovaní dotazováni na rozpory ve svých vlastních výpovědích, týkajících se buďto jejich dohody, že půjdou postrašit Romy nebo toho, zda se na ně křičelo, kdo vyběhl první, buďto mlčeli nebo uváděli, že si nevzpomínají. Dalším důvodem proč soud považoval za věrohodné výpovědi obžalovaných z přípravného řízení je to, že obžalovaní k dotazům st. zástupce v hlavním líčení zcela spontánně odpovídali, že kdyby s kočárkem šli po ulici bílý muž a bílá žena, že by za nimi neběželi.

Po těchto naznačených úvahách soud uzavřel, že není až tak podstatné, zda G. seděl s ostatními v restauraci, není podstatné o čem se bavili cestou, podstatné je, že v okamžiku, kdy stáli všichni u aut u restaurace Krakonoš a obžalovaný M. se šel na roh přesvědčit, kdo jde a po zjištění, že se jedná o jednoho muže a jednu ženu s kočárkem, což právě konkrétně vypovídal obžalovaný G., takže i obžalovaný G. v tomto okamžiku, kdy společně stojí u restaurace Krakonoš s ostatními, věděl o čem se jedná, byl s tím srozuměn a společně s ostatními za Romy s křikem vyběhl.

Pokud jde o důkazní situaci ohledně obžalovaného V. a poškozené K. P. tak nebylo žádných pochyb o tom, že poškozená P. zranění popsaná ve výroku rozsudku utrpěla po srážce s obžalovaným V. Soud se však musel zabývat otázkou, zda obžalovaný V. úmyslně uchopil poškozenou P. a úmyslně jí zezadu strčil, nebo do ní strčil tak, jak vypovídá ve svých výpovědích, to znamená, že se zcela nenadále otočil a nechtěně do ní vrazil. Soud nemohl vzhledem k nejasným a rozporuplným výpovědím poškozené, vyloučit tu možnost, že obžalovaný se skutečně otočil tak rychle, že do poškozené vrazil, přičemž instinktivně mohl před sebe dát i ruce a tímto způsobem ji od sebe odrazit. V tomto případě musel soud postupovat podle zásady trestního řízení in dubio pro reo a rozhodnout tuto otázku ve prospěch obžalovaného, když nebylo možno vyvrátit jakýmkoliv nepochybným důkazem opak.

Výpovědi poškozených svědků K. P. a A. a nejasnosti v jejich výpovědích je možno vysvětlit prožitým strachem, ve kterém zřejmě svědci nebyli schopni přesně vnímat veškeré podrobnosti. Tímto je možno vysvětlit i tvrzení K. P. o černých šátcích, tvrzení M. o větším počtu skinheadů, o tom, že hrozba pro ně byla více než skutečná, svědčí i to, že utíkali ze všech sil až k pádu a poté, co poškozený M. viděl, že ani pád jeho družky a zanechání kočárku na místě mladíky od pronásledování neodradilo, volá o pomoc a bouchá na

dosažitelná okna.

Pokud jde o právní kvalifikaci, tak z důkazů provedených v hlavním líčení i v přípravném řízení nebylo žádných pochyb o tom, že jednání mělo rasový podtext, Rómové nepochybně jsou skupinou obyvatelů s odlišnou rasou a právě z toho důvodu jim obžalovaní křikem a pronásledováním vyhrožovali takovým způsobem, že u nich mohla vzniknout obava z ublížení na zdraví a z jednání poškozených je nade vše pochybnost zřejmé, že tato obava u nich vznikla. Obžalovaný M. sám doznává, že vyrazil po slovech "jdeme na ně". Nebylo pochyb ani o tom, že obžalovaný M. z tohoto důvodu užil násilí, když Róma napadl napřed slzným plynem, potom pěstmi a nakonec kopanci. Sám doznal, že bílého člověka by takto nenapadl. Soud rozbořem jednotlivých výpovědí došel k závěru, že od počátku nebylo úmyslem ani jednoho z obžalovaných skutečně Rómům na zdraví ublížit, od počátku šlo všem obžalovaným pouze o to, vzbudit v Rómech důvodnou obavu přinejmenším z ublížení na zdraví a podle toho také jednali, přičemž nebylo pochyb o tom, že k tomuto jednání se spolčili, neboť spolčením se dle platné judikatury rozumí dohoda dvou, či více osob o spáchání určitého, byť ne zcela konkrétně detailně dohodnutého trestného činu, ať již výslovně nebo mlčky uzavřená. Bylo nepochybně prokázáno, že přinejmenším od okamžiku, kdy všichni čtyři obžalovaní stojí u restaurace Krakonoš a je jim známo, že se blíží dva Rómové, resp. Róm, Rómka a dítě s kočárkem, byli srozuměni s tím, že je vystraší tak, aby v nich vzbudili důvodnou obavu přinejmenším o své zdraví. Jednání tedy muselo být kvalifikováno jako trestný čin násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 196 odst. 2,3 tr.zák., neboť byly po subjektivní i objektivní stránce naplněny všechny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu. Po materiální stránce nutno konstatovat, že jejich jednání bylo takového stupně společenské nebezpečnosti, že nebylo možno pochybovat o tom, že se jedná o trestný čin. Nikoho nelze v této společnosti honit, pronásledovat a ohrožovat s tím důvodem, aby se bál o své zdraví. Takové jednání je právě sankcionováno § 196 tr.zák. a pokud takové jednání vznikne z důvodů odlišné rasy, je sankcionováno právě odst. druhým a pokud se někdo za tím účelem spolčí i odstavcem třetím tohoto paragrafu.

S ohledem na to, že neexistovala žádná reálná zpráva, ani důkaz ohledně intenzity útoku obžalovaného M. vůči poškozenému M., bylo pouze zřejmé, že M. ublíženo na zdraví nebylo, jak zjištěno z odborného vyjádření soudního znalce MUDr. Františka Vorla, neboť při ošetření nebyly zjištěny žádné objektivní známky poranění a ze soudně lékařského hlediska se nejednalo o poruchu zdraví, tedy nebylo zjištěno, že by rány, kterými útočil obž. M. na M. byly záměrně vedeny takovou intenzitou, aby způsobily ublížení na zdraví, z údajů M. nebylo možno vycházet, neboť jeho výpověď byla nepochybně ovlivněna prožitým strachem, nebylo možno uzavřít, že jednání M. a to i u použití slzného plynu, zejména po subjektivní stránce již naplnilo znaky skutkové podstaty trestného činu ublížení na zdraví dle § 221 odst. 1 tr.zák., byť ve stadiu pokusu.

Při rozhodování o trestu vzal soud v úvahu všechny okolnosti důležité pro uložení jeho druhu a výše, neopomněl tu skutečnost, že se jedná o mladistvé pachatele, takže trest byl ukládán v rámci snížené trestní sazby pro mladistvé, všem obžalovaným polehčovalo, že dosud nebyli soudně trestáni, nebyli projednáváni pro přestupek, obžalovaný K. a G. jsou navíc kladně hodnoceni na učilišti, obž. M. a V. pouze, jak vyplývá z hodnocení ředitele učiliště, docházelo k neomluveným absencím. Pro přestupky nebyli nikdy řešeni, obžalovaným nebylo možno přiznat polehčující okolnost doznání, a upřímné lítosti, neboť při hlavním líčení zcela účelově měnili své výpovědi, snad jedině u obžalovaného M. se objevil odpovědnější přístup k celému jednání, snad jedině u něj se dalo uvažovat o tom, že si je plně vědom toho, že jednání, kterého se dopustil je trestné a jedině jemu soud věřil to, že svého jednání lituje, neboť prohlásil, že nyní již nebude bydlet na internátu, ale u rodičů, i přes náročné dojíždění do školy, neboť to tak pro něj bude lepší. Z těchto důvodů rozhodl soud uložit všem obžalovaným stejný trest zjevně pouze výchovného charakteru na samém dolním okraji snížené zákonné trestní sazby s tím, že má za to, že tento trest splní svůj účel zcela, a to i u obžalovaného M., jehož jednání vykazovalo největší intenzitu, a to, jak již zmíněno shora vzhledem k jeho přístupu k celé věci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne oznámení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného.

Okresní soud v Českých Budějovicích dne 3. listopadu 1994.

JUDr. Irena Tichá v.r.
s a m o s o u d k y n ě

Za správnost vyhotovení:
Šárka Stachová

